

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobkyně: **Nerissa s. r. o.**, IČ 02516659
Budapeštská 1491/5, 102 00 Praha 10
zastoupená JUDr. Ivo Panákem, advokátem
Kounicova 284/39, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, IČ 72080043
Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2019, 43119/19/5300-22443-712712,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Žalobní argumentace

1. Žalobce uvedl, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech, když bylo zasaženo do jeho ústavního práva na spravedlivý proces. Žalovaný dle jeho názoru porušil zásadu právní jistoty, zásadu ochrany legitimního očekávání, zásadu proporcionality a právo na řádnou správu podle čl. 41 Listiny základních práv Evropské

unie. Napadené rozhodnutí tak označil za nepřezkoumatelné a vzhledem k jeho vnitřní rozpornosti rovněž za nicotné. Uvedl, že zatímco v řízení o vydání zajišťovacích příkazů správce daně konstatoval zapojení žalobce do možného daňového podvodu, aby tak odůvodnil vydání zajišťovacích příkazů, v tomto řízení již pouze deklaroval své závěry o neprokázání konkrétního dodavatele služeb a své teorie o podvodu opustil, což mělo zásadní význam pro posouzení nároku žalobce, a to jak dle judikatury vnitrostátní, tak i judikatury Evropského soudního dvora.

2. Za podstatu sporu označil žalobce posouzení, kdy a při splnění jakých povinností vzniká daňovému subjektu nárok na odpočet daně. Odkázal přitom na judikaturu Nejvyššího správního soudu obsaženou v jeho usnesení ze dne 23. 8. 2018, č. j. 1 Afs 334/2017-35.
3. Dále poznamenal, že správce daně vzal za neprokázaná plnění, z nichž žalobce uplatnil nárok na odpočet daně, deklarovaná od dodavatele služeb, korporace DOERIAN LINE, s.r.o. Správce daně přitom nezpochybnil, že předmětné práce byly skutečně vykonány, za rozporné však označil to, že je vykonal právě deklarovaný dodavatel. Žalobce tak za podstatnou označil skutečnost, na které straně a kdy leží důkazní břemeno.
4. Žalobce tvrdil a prokazoval, že do obchodních vztahů se svým dodavatelem nevstupoval „bezhlavě“ a nezodpovědně, nýbrž učinil základní kroky k prověření samotné existence a způsobilosti tohoto subjektu (z veřejného rejstříku o spolehlivosti plátce daně z obchodního rejstříku), tak i dodávaného zboží. Žalobci bylo plnění řádně dodáno za sjednaných podmínek, a proto nebyl z jeho strany dán žádný důvod, aby pojal jakékoliv pochybnosti o svém dodavateli. Zjistil-li tedy správce daně skutečnosti, které nastaly až po uskutečnění zdanitelných plnění, tedy ex post, nelze je žalobci přičítat k tíži. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 5 Afs 252/2017-31.
5. Dále žalobce uvedl, že správce daně postupně redukoval svá zjištění a závěr ve vydávaných rozhodnutích, kdy jiné závěry uvedl v řízení při vydání zajišťovacích příkazů a následně jiné závěry ve vydaných dodatečných platebních výměrech. Žalobce měl za to, že dostatečným způsobem splnil hmotněprávní podmínky nároku na odpočet daně, tedy přinejmenším v rozsahu toho, že došlo k uskutečnění zdanitelných plnění, jak jsou deklarována v jeho účetnictví a současně i v účetnictví dodavatele žalobce, korporace DORIAN LINE, s.r.o. Předložil i věrohodné daňové doklady, tedy příjmové doklady od svého dodavatele a svoje výdajové doklady a vše dotvrdil výpovědí statutárního zástupce. Správce daně naopak netvrdil již nic jiného, než že nebylo dostatečně prokázáno plnění uvedenou korporací, důkazy předložené žalobcem nepovažoval za průkazné, ačkoliv tvořily ve své ucelenosti uzavřený řetězec vzájemně shodně prokazující tvrzení žalobce. Dodatečné platební výměry jsou odůvodněny na základě zprávy o daňové kontrole pouze tak, že žalobce neprokázal svá tvrzení dostatečně. Správce daně se blíže nezabýval právě řetězcem předložených důkazů vzájemně se propojujících. Dle názoru žalobce správce daně hodnotil důkazy nikoliv ve vzájemných souvislostech, ale odděleně, a tím dospěl k nesprávnému závěru o neprokázání nároku na odpočet daně. Takový postup označil žalobce na základě judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek 5 Afs 252/2017-31) za nesprávný, neboť *„Pokud správce daně má mít právo odmítnout nárok na odpočet, musí prokázat „zlou víru“ na straně plátce daně, tedy prokázat, nikoliv pouze tvrdit, či se domnívat, že kupující věděl nebo vědět mohl či měl, že se svým nákupem účastní plnění, který je součástí podvodu. Nelze tedy přehlížet skutečnost, že sám stát svým nedůsledným postupem k možnému vzniku daňových podvodů do jisté míry přispívá.“* Žalobce přitom

vedl, že si je vědom toho, že správce daně již netvrdí nic o podvodné jednání, nicméně má za to, že obecné závěry tohoto judikátu dopadají i na tuto věc. Dále vyslovil přesvědčení, že i odkazy upozorňující na judikaturu Soudního dvora Evropské unie, například případ Mahagébem, či PPUH Stehcemp potvrzují oprávnění žalobce žádat o odpočet DPH v případě, že prokáže předloženými doklady splnění hmotněprávních podmínek pro nárok na odpočet DPH a současně, když dostatečně průkazně doloží, že zdanitelná plnění obdržel od subjektu, který byl v době těchto plnění rovněž plátcem DPH. Žalobce dále odkázal na skutečnosti uvedené v odvolání proti dodatečným platebním výměrům.

II. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný zdůraznil, že s právními názory uvedenými v žalobě nesouhlasí. V podrobnostech odkázat, na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
7. Námitku žalobce, dle níž jsou napadené rozhodnutí i dodatečné platební výměry nepřezkoumatelné a vzhledem k vnitřní rozpornosti i nicotné označil za příliš obecnou, když žalobce neuvedl, jakým způsobem bylo do jeho práv zasazeno, resp. v čem přesně spatřuje porušení svých práv a dalších zásad, či proč jsou rozhodnutí nicotná a vnitřně rozporná. Žalovaný uvedl, že kvalita argumentace obsažené v žalobě předjímá kvalitu samotného rozhodnutí soudu, jinak řečeno, míře konkrétnosti uplatněných žalobních bodů nutně musí korespondovat míra konkrétnosti odůvodnění soudního rozhodnutí, neboť pokud má soudní přezkum probíhat v mezích žalobních bodů, nelze z povahy věci důvodnost či nedůvodnost zcela obecné námitky odůvodnit zcela konkrétním způsobem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Afs 161/2016 – 51 ze dne 7. 6. 2017 a také rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 73/2006 – 121 ze dne 13. 6. 2007). Jinak řečeno žalovaný nemohl poskytnout konkrétní a detailní vyjádření vůči obecným námitkám žalobce.
8. K námitce žalobce, že vydání zajišťovacích příkazů (které předcházely doměření daně) bylo odůvodněno možným zapojením žalobce do podvodu na DPH, kdy v doměřovacím řízení byla tato teorie opuštěna a závěry správce daně jsou postaveny na tom, že žalobce neprokával přijetí zdanitelného plnění od konkrétního dodavatele, žalovaný uvedl, že tato změna právního hodnocení nemůže mít jakýkoliv vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, resp. dodatečných platebních výměrů. Upozornil, že konstantní judikatura soudů striktně odlišuje situace, kdy je daňovému subjektu daň doměřena, protože neunesl své důkazní břemeno, tzn. neprokával, že se plnění uskutečnilo tak, jak bylo deklarováno na daňovém dokladu, a situace, kdy daňový subjekt sice své důkazní břemeno unesl, nicméně správce daně následně prokáže, že se daňový subjekt účastnil daňového podvodu. Prvotně bude správce daně vždy v rámci nalézacího řízení zkoumat naplnění hmotněprávních podmínek (po přezkumu naplnění formálních podmínek), tzn. to, zda došlo k uskutečnění zdanitelného plnění tak, jak bylo deklarováno. Až poté co bude prokázáno naplnění formálních a hmotněprávních podmínek, bude v rámci nalézacího řízení zkoumat možné zapojení daňového subjektu do podvodu na DPH. Žalovaný na situaci nastalé v případě žalobce (tedy že zajišťovací příkazy byly postaveny na možné účasti žalobce na podvodu na DPH, kdežto daň byla doměřena z důvodu neunesení důkazního břemene žalobce stran naplnění hmotněprávních podmínek pro přiznání nároku na odpočet daně) nespatřuje žádnou závadu. Právě naopak tato odlišnost „v důvodu doměření“ dle žalovaného prokazuje, že správce daně v rámci nalézacího

řízení postupoval v souladu s konstantní judikaturou soudů a prioritně zkoumal naplnění formálních a hmotněprávních podmínek pro přiznání nároku na odpočet daně. S ohledem na to, že žalobce v nalézacím řízení svoje důkazní břemeno neunesl, tak se správce daně dále ani nemohl zabývat možnou účastí žalobce na podvodu na DPH.

9. Žalovaný dále uvedl, že žalobce v řízení před správcem daně, resp. žalovaným, neprokázal přijetí zdanitelných plnění od dodavatele deklarovaného na daňových dokladech, nebyl schopen popsat způsob navázání obchodní spolupráce s deklarovaným dodavatelem (v rámci ústního jednání). Žalobce měl přitom plnou možnost v nalézacím řízení prokazovat a vyvracet pochybnosti správce daně, resp. prokázat, jakým způsobem byla obchodní spolupráce s deklarovaným dodavatelem navázána, této své možnosti však nevyužil. Tvzení žalobce se tak ve světle tohoto konstatování jeví jako čistě účelové. Současně žalovaný neměl za to, že by žalobci byly přičítány k tíži skutečnosti týkající se dodavatele zjištěné ex post, kdy tato jeho námitka vychází z judikatury vztahující se k podvodu na DPH, a tudíž nemá v nyní projednávané věci relevanci.
10. Žalobce měl za to, že dostatečným způsobem splnil hmotněprávní podmínky nároku na odpočet daně, přinejmenším v tom, že došlo k uskutečnění zdanitelných plnění v rozsahu, jak je deklarován v jeho účetnictví. Žalobce dle svého přesvědčení předložil i věrohodné doklady, tedy příjmové doklady od svého dodavatele a svoje výdajové doklady korespondující s tvrzenými přijatými plněními a vše dotvrdil výpovědí svého statutárního orgánu. K tomu žalovaný konstatoval, že z provedeného daňového řízení je naopak zřejmé, že žalobce neunesl své důkazní břemeno a neprokázal naplnění hmotněprávních podmínek pro přiznání nároku na odpočet daně. Žalovaný taktéž dospěl k závěru, že předložené důkazní prostředky neprokazují faktické uskutečnění plnění deklarovaným dodavatelem. Dále upozornil, že s ohledem na obecnost námítky je žalovanému znemožněno blíže reagovat na hodnocení důkazů. Žalobce totiž neuvedl, co mělo být z důkazních prostředků vyvozeno, resp. jakým způsobem důkazní prostředky vytvářejí ucelený řetězec prokazující přijetí zdanitelných plnění od deklarovaného dodavatele, ani nic bližšího.

III. Přezkoumání věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.
12. Z průběhu daňového řízení krajský soud zjistil, že dne 21. 6. 2018 zahájil správce daně u žalobce daňovou kontrolu na DPH za zdaňovací období červenec 2017 a srpen 2017. V jejím průběhu žalobce předložil faktury č. 171705040 – 171705042, 171705044 – 171705048, 171705056, 171705058 – 171705060, 171705062, 171705064 a 171705065, včetně dokladů o úhradě v hotovosti - výdajové pokladní doklady vystavené žalobcem a příjmové pokladní doklady vystavené korporací DOERIAN LINE, s. r. o., se sídlem Králova 279/9, 616 00 Brno. Žalobce na výzvu správce daně k prokázání skutečností týkajících se přijetí deklarovaných zdanitelných plnění dle předložených přijatých daňových dokladů od uvedeného dodavatele sdělil, že spolupráci domlouval s jednatelem a jediným společníkem, osobou cizí státní příslušnosti: V. S., přičemž veškeré objednávky řešil s osobou cizí státní příslušnosti: G. H., který se dne 26. 7. 2017 stal jednatelem a

jediným společníkem deklarovaného dodavatele. Dne 30. 3. 2019 byl žalobce seznámen s výsledkem kontrolního zjištění, na předmětné seznámení nereagoval. Následně dne 10. 6. 2018 s ním byla projednána zpráva o daňové kontrole a dne 27. 6. 2019 byl vydán dodatečný platební výměr na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec 2017 a srpen 2017, neboť dle názoru správce daně žalobce neprokázal faktické přijetí zdanitelných plnění v deklarovaném rozsahu od osoby uvedené na daňovém dokladu, čímž nenaplnil podmínky § 72 a § 73 zákona o DPH. Odvolání proti těmto platebním výměrům žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a prvostupňová rozhodnutí potvrdil.

13. Hodnocením postupu správce daně i žalovaného z pohledu jednotlivých ustanovení zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“) a potažmo i zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Úvodem je třeba uvést, že k problematice rozložení důkazního břemena mezi správce daně a daňový subjekt v daňovém řízení existuje bohatá soudní judikatura, jejíž závěry sice byly formulovány především na podkladě úpravy obsažené v zákoně č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, avšak v zásadě jsou aplikovatelné i na úpravu obsaženou v nyní účinném daňovém řádu. Plyne z ní, že daňové řízení je postaveno na zásadě, podle níž každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní. Toto své břemeno daňový subjekt plní v důkazním řízení, které vede správce daně. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nemůže získat z vlastní úřední evidence (§ 92 odst. 4 daňového řádu). Pravidlo, že v daňovém řízení nese důkazní břemeno daňový subjekt, má však některé výjimky – například podle § 92 odst. 5 písm. c) citovaného zákona správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 – 119). Dále je nepochybné, jak ostatně konstatoval i žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, s příslušným odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, že zákon o DPH nestojí na formálním vykázaní zdanitelného plnění, ale na faktickém stavu. Aby daňovému dokladu mohla být přičtena důkazní hodnota ve smyslu § 73 odst. 1 zákona o DPH, musí věrně zobrazovat faktickou stránku věci tj. přijetí zdanitelného plnění a daňový subjekt musí prokázat, že zdanitelné plnění uskutečnil plátce daně, který je na předloženém daňovém dokladu uveden.
15. Z daňového řízení je zřejmé, že žalobce po zahájení daňové kontroly doložil shora identifikované daňové doklady, které však postrádaly základní náležitosti, nebylo z nich možné určit rozsah a předmět deklarovaných plnění. Dále při ústním jednání, zachyceném v protokolu ze dne 21. 6. 2018, žalobce nebyl schopen popsat způsob navázání obchodní spolupráce s deklarovaným dodavatelem. Uvedl pouze, že platby za deklarovaná plnění probíhaly v hotovosti na základě ústní domluvy. Žalobce dále správci daně předložil výdajové pokladní doklady a příjmové pokladní doklady vystavené deklarovaným dodavatelem, ze kterých však nebylo možné zjistit, které osoby za

deklarovaného dodavatele tyto platby přejímaly. Dalším šetřením pak správce daně rovněž zjistil, že deklarovaný dodavatel nemá faktické sídlo na adrese uvedené v obchodním rejstříku a rovněž nemá žádné vazby na adrese své provozovny a dne 6. 6. 2018 vstoupil do likvidace, přičemž likvidátorovi nebylo předáno účetnictví ani jiné doklady o likvidované korporaci. Dále z daňového řízení vyplynulo, že žalobce na výzvu k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně ze dne 24. 9. 2018 reagoval podáním, v němž uvedl, že spolupráci domlouval s panem V. S. a veškeré objednávky řešil s panem G. H. Dále doložil objednávky na jednotlivá plnění s konstatováním, že objednávky byly realizovány ústně a oba zúčastnění si je zapsali do diáře. Hodnocením těchto důkazních prostředků dospěl správce daně k závěru, že tyto neprokazují, že by deklarované plnění poskytl uvedený dodavatel. Žalobce byl s výsledkem kontrolního zjištění seznámen dne 20. 3. 2018, toto sdělení zůstalo z jeho strany bez odezvy.

16. Krajský soud k postupu správce daně shora naznačenému ve shodě s názorem žalovaného konstatuje, že žalobcem předložené důkazy neprokazují, že předmětné práce byly vykonány deklarovaným dodavatelem. Na základě shora vzpomínaných důkazních prostředků tedy nelze učinit závěr, že nárok na odpočet daně byl žalobcem uplatněn v souladu s § 72 a § 73 zákona o DPH. Je totiž nepochybné, že žalobce v průběhu daňového řízení neunesl své důkazní břemeno, když se mu nepodařilo vyvrátit důvodné pochybnosti správce daně o tom, že skutečně přijal služby od deklarovaného dodavatele. Povinností žalobce bylo prokázat splnění hmotněprávních podmínek pro uznání nároku na odpočet daně, tedy prokázat osobu dodavatele plnění. Žalobce tak, jak vyplývá ze závěrů učiněných v odůvodnění tohoto rozsudku, neučinil, nebylo totiž prokázáno, že plnění byla fakticky uskutečněna jinou osobou povinnou k dani.
17. K věci dále krajský soud uvádí, že průběh daňového řízení včetně rozsáhlého hodnocení nastalých skutečností žalovaný obšírně zachytil v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Krajský soud se s vyslovenými závěry ztotožnil, plně na ně odkazuje a ve shodě s žalovaným konstatuje, že žalobce neprokázal nárok na odpočet daně ve smyslu ust. § 72 a § 73 zákona o DPH. Žalobce byl povinen prokázat, že mu byla předmětná plnění poskytnuta deklarovaným dodavatelem, tedy společností DOERIAN LINE s.r.o. V daném případě nebylo prokázáno, že plnění fakticky uskutečnil dodavatel deklarovaný na daňových dokladech. Vyslovení tohoto závěru nemůže zpochybnit ani námitka žalobce upozorňující na postup žalovaného, který v tomto řízení opustil svoji původní teorii o účasti žalobce na daňovém podvodu a nahradil ji teorií o neprokázání konkrétního dodavatele služeb. K tomu lze pouze konstatovat, že žalovanému nelze přičítat k tíži, že v řízení o vydání zajišťovacího příkazu, tedy v řízení odlišném od řízení současného, jehož obsahem je posouzení zákonnosti konečného vyměření DPH, že postup žalobce v těchto zásadně rozdílných řízeních posuzoval na základě nestejných právních hodnocení. Takový přístup totiž není v rozporu se zásadami daňového řádu.
18. S ohledem na výše uvedené se rovněž nelze přiklonit k názoru žalobce uplatněnému v podané žalobě, dle něhož bylo žalobci postupem žalovaného zasaženo do jeho ústavního práva na spravedlivý proces a porušena zásada právní jistoty.
19. Krajský soud přisvědčil i názoru žalovaného, který nevyhověl návrhu žalobce na provedení místního šetření a vypracování znaleckého posudku za účelem prokázání, že předmětné práce vykonal právě deklarovaný dodavatel. Žalovaný v souladu s ust. § 93 daňového řádu dospěl k závěru, že navrhované důkazní prostředky nemohou

v projednávané věci ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně. Lze se jednoznačně přiklonit k názoru, že tyto důkazní prostředky by mohly pouze prokázat, že předmětné práce byly vykonány, avšak zásadní odpověď na otázku, zda byly provedeny deklarovaným dodavatelem, by nemohly přinést.

20. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
21. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 21. dubna 2021

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu